

— Има, — отговори славейчето, — и азъ можъ да те заведъ, ако желаешъ.

— Желаяъ, о, азъ много желаяъ, мило славейче, заведи ме, моляъ ти се по скоро.

Славейчето и гълъбчето хвъркнахъ и почнахъ да се издигатъ. Много хвъркахъ тѣ и много високо се издигнахъ, та гълъбчето осѣщаше, че едвамъ го носятъ крилѣтъ му. Най-послѣ тѣ прѣминахъ прѣзъ една голѣма тъмнина и изведнѣжъ влѣзохъ въ едно чисто, свѣтло, весело мѣсто. Толкозъ свѣтло, каквото тука на земята нивга не е ставало. И видѣхъ тѣ зелени поляни, хубави гори, бистри води и на всждѣ: хора, птици и животни. Но най-чудно се видѣ на гълъбчето това, дѣто звѣроветѣ и грабливитѣ птици играехъ заедно съ кроткитѣ и безвръднитѣ. На едно мѣсто дѣца играехъ съ слонове, на друго — лѣвове се расхождахъ съ говеда; на трето — орли хвърчахъ съ гълъби и всички се отнасяхъ по между си тѣй дружелюбно, тѣй приятелски — да се чуди човѣкъ! Прѣхвъркнахъ и една върволица бѣли гълъби, а между тѣхъ ето и другарчето на нашето гълъбче!

Двѣтъ гълъбчета се познахъ и се поздравихъ.

— Ахъ колко ми приятно станъ, като те видѣхъ! — каза първото.

— Азъ знааъ колко ти е мъчно безъ менъ, — отговори второто. — Слушахъ оттукъ твоя плачъ; ала не ти е още врѣме да бѣдешъ тукъ! Иди си доло — на земята и прѣкарай врѣмето си въ добри работи. Ти знаешъ чича Ивана, който много пѣти ни оставяше да кълвемъ урофъ на гумното му. Той сега е затворенъ въ тъмницата и едничкото негово момиченце — Здравка не го знае кждѣ е и не може да му прати поздрав-